

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **E.W.**

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2024 r.

na posiedzeniu w Izbie Karnej bez udziału stron

wniosku obrońcy skazanego o zasądzenie dodatkowego wynagrodzenia za obronę

z urzędu w postępowaniu kasacyjnym

na podst. art. 626 § 2 k.p.k. *a contrario*

postanowił:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 września 2023 r., sygn. akt II KK 50/23, Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację sporządzoną i wniesioną na korzyść skazanego E.W. przez obrońcę z urzędu – adw. W.W.. Jednocześnie w powyższym orzeczeniu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. W.W. za sporządzenie i wniesienie kasacji kwotę 1.476 złotych, w tym 23% VAT.

Pismem z dnia 16 września 2024 roku obrońca wystąpił o przyznanie dodatkowego wynagrodzenia za obronę wykonaną z urzędu na rzecz skazanego E.W.. Zasadność wniosku obrońca wywodził z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego oraz Sądu Najwyższego, w którym stwierdzono niekonstytucyjność sytuacji dotyczącej obrońców z urzędu, gdzie zasądzano na ich

rzecz wynagrodzenie stanowiące połowę stawki przewidzianej jak za obronę z wyboru.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wywiedziony wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Dostrzec należy, że postanowieniem z dnia 26 września 2023 r., sygn. akt II KK 50/23, Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W.W. kwotę 1.476 złotych, w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji. Kwota ta była zatem analogiczna do wynagrodzenia przyznawanego obrońcom z wyboru za sporządzenie i wniesienie kasacji. Tym samym przyznana kwota uwzględniała wnioski wynikające z przytoczonego przez obrońcę orzecznictwa. Jednocześnie w wywiedzionym wniosku nie wskazano żadnych innych okoliczności uzasadniających przyznanie dodatkowego wynagrodzenia.

W istocie całkowicie niezrozumiałe jest domaganie się przez obrońcę tak zasądzenie dodatkowej kwoty 1.107 złotych, jak i wskazanie niemających zastosowania w realiach tej sprawy podstaw prawnych tego żądania – w postaci § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz § 24 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (z niewłaściwą datą dzienną tegoż rozporządzenia).

Wniosek w sposób oczywisty nie zasługiwał na uwzględnienie. Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

WB.

[ał]

